Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 93.470 van 21 februari 2001

A. 65.441/VIII-1290

In zake : **ANTOINE** André,

die woonplaats heeft gekozen bij het
Nationaal Syndicaat van het Rijkswachtpersoneel
Generaal Bernheimlaan 18/20
1040 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 6 september 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij André ANTOINE de nietigverklaring vordert van de ministeriële beslissing van 6 juli 1995 waarbij hij bij wijze van tuchtmaatregel gedurende drie maanden wegens non-activiteit tijdelijk van zijn ambt wordt ontheven;

Gelet op arrest nr. 82.877 van 13 oktober 1999 waarbij de Raad van State zijn uitspraak uitstelt en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag stelt;

Gelet op arrest nr. 123/2000 van 29 november 2000 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2001 waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 februari 2001;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DETRY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mevrouw FLABA, luitenant, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de toedracht van de zaak uiteengezet is in arrest nr. 82.877 van 13 oktober 1999 waarbij de Raad van State zijn uitspraak heeft uitgesteld en, wat betreft het tweede onderdeel van het eerste middel, en het tweede middel, aan het Arbitragehof de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag heeft gesteld;

Overwegende dat het Arbitragehof, bij zijn arrest nr. 123/2000 van 29 november 2000, voor recht heeft gezegd dat de artikelen 24/24, § 1, 24/25, 24/30, § 3, tweede lid, 24/34, §§ 1 en 2, en 24/42, 2°, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden; dat hieruit volgt dat de voornoemde middelen niet gegrond zijn;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het eerste middel ontleend wordt aan machtsoverschrijding en aan schending van artikel 39 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht, dat het volgende bepaalt : "De autoriteit die het recht heeft om te straffen, is bevoegd om uitstel te verlenen, wat betreft de straffen die zij oplegt. De toekenningsvoorwaarden en de uitwerking van het uitstel worden door de Koning bepaald"; dat verzoeker opmerkt dat de onderzoeksraad de straf die hij voorstelde gewettigd heeft op grond van "de aard van de feiten die in april 1993 tuchtrechtelijk bestraft zijn"; dat verzoeker onderstreept dat hij op 6 april 1993 bij wijze van straf zes dagen gewoon arrest met twee jaar uitstel heeft gekregen en dat de periode van uitstel dus verstreek op 6 april 1995, namelijk de dag waarop het verslag van de korpschef aan de onderzoeksraad voorgelegd is; dat hij eruit besluit dat "deze verzwarende omstandigheid niet (...) in aanmerking mocht worden genomen, noch door de onderzoeksraad, noch door de Minister, daar anders geen rekening wordt gehouden met het rechtsinstituut uitstel";

Overwegende dat de straf die op 6 april 1993 opgelegd is nooit ten uitvoer gelegd is; dat artikel 34 van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging het volgende bepaalt :

" De inschrijving van de tuchtstraffen wordt ambtshalve uitgewist op het strafblad van de militair die niet meer gestraft, noch veroordeeld werd voor een misdrijf bepaald bij het militair strafwetboek, gedurende een periode van drie jaar werkelijke dienst";

dat aangezien het gaat om een niet-uitgewiste straf, de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het rechtsinstituut uitstel; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend en één door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M. -Cl. HONDERMARCQ. **J. -Cl. GEUS.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**